

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Secundò contra excusantes aliquid difficilius. Qui à lege excludit aliquid,
excludit à se totam legem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

PRIMA VERITAS PRACTICA.
CONTRA EXCUSATIONES, A DIGNITATE VEL
CONDITIO NE PERSONÆ, PETITAS.

Indignum sua Dignitate se ipse profert, qui Dignitatem suam Legi præfert.

RATIO EST, Quia indignum sua Dignitate & Conditione se ipse profert, qui palam abutitur sua Dignitate, seu auctoritate & potestate, ad roborandam Pravitatem. Quid clarius? Sed qui Dignitatem suam legi præfert, palam abutitur sua Dignitate, seu auctoritate, & potestate, ad roborandam Pravitatem.

CUM enim ut supponimus, non servet legem aliquam cui astringitur, nec aliud excuset, quam quod sibi videtur non illa teneri lege, propter suam dignitatem, aut vitæ degendæ licentiam; profecto & dignitatem suam præfert legi, & palam abutitur sua dignitate ad roborandam improbitatem. Nā improbitas est quod non servet legem, & abusus dignitatis est quod ipsius prætextu non illam servet: quasi propterea præsideret aliis, ut & ipsi legi præceller! Deinde vero etiam roboratur improbitas, quando insigniorum exemplo virorum falcitur; neque inferiores ita sibi persuadent esse vetitum, quod à suis vident Superioribus non observatum. Adde quod nec ipsi Præsides, seu Religiosi seu Laicitanta libertate audent legum infractores coercere quas ipsi violant, sicque impunitas viget, & impunitate roboratur impietas. Atque hinc Sapiens hoc uno vel maxime consulit omnibus, ut altiores non appetant Dignitatum gradus, ne scilicet liberius ipsi peccent, aut alienis implicentur peccatis dum illa non cohibent. Noli, in-

Ecclesi. 7.

quit, querere à Domino ducatum, neque à Rege cathedram honoris. Non te iustifices ante Deum, quoniam agnitor cordis ipse est; & penes regem noli videri Sapiens. Noli querere fieri iudex, nisi valeas virtute irrumperè iniquitates; ne forte extimescas faciem Potentis, & ponas scandalum in equitate tua. Non pecces in multitudinem civitatis, nec te immittas in populum: neque alliges duplicia peccata, nec enim in uno oris immunis.

Ergo indignum sua Dignitate se ipse profert, qui Dignitatem suam legi præfert, Quia sic manifeste abutitur Auctoritate & Dignitate sua: unde ipsa Sapiencia tam graviter, & horrendè in primarios illos viros invehitur, ut nihil eius verbis ad propositæ Veritatis confirmationem addi queat. Audite ergo reges & intelligite, Discite iudices finium terra. Præbete aures, vos qui constitistis multitudines, & placetis vobis in turba nationum, quoniam data est à Domino potestas vobis, & virtus ab Altissimo, qui interrogabit opera vestra & cogitationes scrutabitur, quoniam cum essetis ministri regni illius, non rectè indicastis, nec custodistis legem iustitiæ, neque secundum voluntatem Dei ambulastis. Horrendè & cito apparebit vobis; quoniam iudicium durissimum his qui præsumunt, fiet. Exiguo enim conceditur misericordia, potentes autem potentior tormenta patientur. Non enim subtrahet personam cuiusquam Deus, aut verebitur magnitudinem cuiusquam: quoniam pusillum & magnum ipse fecit, & equaliter cura est illi de omnibus. FORTIORIBVS autem fortior instat eruciatio.

Sap. 6.

Vide & Ezechielis caput tricesimum quartum.

SECUNDA VERITAS.

CONTRA EXCUSANTES ALIQUID DIFFICILIUS.

Qui à lege excludit aliquid, excludit à se totam legem.

RATIO est, quia ille excludit à se totam legem, qui legis servanda motiivum & finem excludit. Sed qui à lege excludit aliquid quod non servet, hic legis servanda motiivum & finem excludit.

Ergo & excludit à se totam legem. Id est, non modo non servat illud quod excludit, sed neque alia quæ videtur observare. Nam etsi illa quantum ad materiam seu rei substantiam servet, quia tamen non servat ex motivo & fine quo sunt servanda; non dicitur ea magis observare coram Deo, quam qui faceret aliquid tantum quia sibi placet. Sic nempe ille, qui quod est difficilius non facit, sed tantum quod est

est facilius, neque hoc facilius aliter facit quam quia est facile, & quam quia placet facere quod est facile, non autem quod difficile. Quod certe non est facere propter motivum legis servandæ quod est divinum Dominium seu divina Juben-
Matth. 5. tis Autoritas, cui tenemur obedire in omnibus, & tanto magis in difficilioribus quanto magis in illis nostra constaret subjectio, quæ vix appareret in aliis facilioribus. *Si enim diligitis eos qui vos diligunt, quam mercedem habebitis? nonne & Publicani hoc faciunt? Et si salutaveritis fratres vestros tantum, quid amplius facit? Nonne & Ethnici hoc faciunt?* Quasi diceret, cum sint ista facillima, non fiunt ex motivo supernaturali sed naturali, ac proinde non habent eam vim, quam habere debet virtus Christiana, cujus merces est Regnum Cælorum.

Sicut de Fide divina dicitur, quod qui non credit uni articulo propter motivum fidei, perdit omnino divinam fidem, nec ulli credit articulo propter Deum: sic plane S. Jacobus de observandis à lege: *Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus. Qui enim dixit, Non mœchaberis, dixit, & non occides. Quod si non mœchaberis, occides au-*

Jac. 2.

tem, factus es transgressor legis. Quasi diceret, nihil tibi prodest servasse aliud, cum istud transgrediendo factus sis reus legis violatæ: Quo certe Apostoli loco nihil apertius ad Veritatis evidentiam. Sunt quidem ejus loci diversæ Authorum interpretationes: Sunt qui explicent de charitate per unius præcepti violationem perditam, & cujus perditione quidquid aliud feceris, tibi perit. Sunt qui de universa lege sic intelligant ut lex vel justitia legis sit quasi una corona, una vestis, una cyclos aurea, circumdans & ornans totum hominem: quæ tota violatur, si vel unam ex ea partem demas aut violes; sicut in musica, corumpitur tota harmonia, si vel una vox dissonet vel absit: nam sic tollitur ejus integritas, species & decor: Ita Titinus & Cornelius. Sed omnium sapientissimè Menochius qui ad cæteras hanc addit: quam declaravimus expositionem. *Quia, inquit, qui in uno peccat, libentia Auctoritatem contemnit, quæ in omnibus præceptis motivum nobis esse debet ad illa servanda.* Quo in sensu est alia Veritas huic conformis. Feria quarta infra Hebdomadam quartam post Pascha, in secunda parte.

TERTIA VERITAS. CONTRA EOS QUI CULPAM REFERUNT TEMPORI.

Qui culpam refert tempori, pœnæ tempus non aufert.

SENSUS & Ratio est, quia qui culpam refert, pœna cum sit & reus, pœna aliquando subeunda tempus non aufert, suo tempore punietur. Neque enim est ulla culpa quam non sequatur pœna. Verebar omnia opera mea, inquit Job, sciens quod non parceres delinquenti. **DELINQUENTI** Dominus nequaquam parcat, inquit ibi S. Gregorius, quia delictum sine ultione non deserit. Aut enim ipse hoc homo in se paritens punit, aut hoc Deus cum homine vindicans percussit. Nequaquam igitur peccato parcat, quia nullatenus sine vindicta laxatur.

Job. 9.

Sed qui culpam refert tempori, culpa reas est, & quidem duplici, aut certe gravioris, quam si solum peccasset & peccati excusationem à tempore non repeteret. Sic enim irridet Deum, quasi

non omni tempore colendus esset, quasi Deus daret tempus peccandi, quasi tùm non esset sanctus, ut peccatum non odire posset, Propter quid irritavit impius Deum? Dixit enim in corde suo, non requirit. En quo maxime irritatur Deus cum culpa sic refertur tempori, quasi nulla tum esset culpa.

Ps. 9.

Ergo si qui culpam refert tempori, pœna tempus non aufert. Valdè is errat & decipitur, tantum enim abest, ut impunè tùm peccet, quin duplo gravius puniatur; & quod peccarit, & quod peccato tempus ascripserit. *Duplicate duplicia secundum opera ejus; misce illi duplum?*

Apo. 18.

Vide in secunda parte Dominicam Quinquagesimæ.

TRES